

“Ey Belkıs Biçer! Görevin ne senin” başlıklı yazınıza bir hayvanseverin tepkisi

Sayın Ayaşoğlu

Diyet borcunuz olduğunu sandığım Belediyeyi savunmak uğuruna, vatandaşlık görevini yapan bir bayana, deyim yerindeyse ‘aba altından sopa gösterir’ cinsinden tehditkar yazınızı hayretle okudum. Nezaket kuralları içine sığdırabilmekte güçlük çektiğim bir üslupla görevini sorduğunuz bayan, bildiğim kadarıyla doğa ve hayvanları korumayı amaçlayan bir kurumun temsilcisi. O sıfatla da Burhaniye’ye gelip görevini yapmış.

Şimdi aynı soruyu ‘**hiddete ve celale**’ kapılmadan kendinize sorun lütfen. Sizin göreviniz nedir acaba? Yerel gazetelerin yaşayabilmeleri için bazı kurumların, özellikle de belediyelerin desteğine ihtiyaçları olduğu biliniyor. Dolayısıyla onları savunmaları, hatta bir sonraki seçimlerde rakip parti kazanırsa, bu kez yine aynı sadakat ve şevkle kazanan tarafı savunmaya devam etmeleri de biliniyor. **Ancak bunu yaparken sizinki gibi bazı gazetelerin, kraldan fazla kralcı olmak uğruna insaf ve mizan sınırlarını aştıkları da biliniyor.**

Yazınızın içeriğine gelince: “*Kalkıp Balıkesir’den buraya gelip bize duyarlılık dersi vereceksin!... Kimse senden hayvanseverlik öğrenecek değil... Burhaniye kıvıncıların memleketidir, öyle belediyeyi yıldırıp da barınağı AB uzantılı hayvan dostu görünümünü odaklara peşkeş çekmeyi düşünüyorsanız, şimdiden unuttun, benden söylemesi...*”

Eleştiriye tahammülsüzlüğün bu kadarı fazla değil mi Sayın Ayaşoğlu? Belkıs Biçer için kullandığınız “**bu ne hiddet bu ne celal**” ifadesi aslında sizin dolaylı tehditimize daha uygun düşüyor mu? Belediyeyi eleştirenlere karşı nerdeyse ‘Kurtuluş Savaşı’ ilan edeceksiniz. Nerden gelirse gelsin, eleştirilere tahammül edebilmek sadece gazetecilerin değil, aynı zamanda uygar bir insan olmanın da askari kıstaslarından biri olduğunu düşünüyorum.

Bakın, ben ne Balıkesir’den geliyorum, ne de size hayvanseverlik dersi vermek niyetindeyim. Ancak bir hayvansever olarak beni son derece karamsarlığa ve umutsuzluğa düşüren yazınız hakkında düşüncelerimi dile getirmekten alamadım kendimi.

Karamsarlığım ve umutsuzluğum, çok sevdiğim memleketimde sayıları utanılacak derecede az olan hayvanseverlerin sistemli bir şekilde korkutulmaya, yıldırılmaya çalışılmasındandır.

O hayvanseverlerin tek suçu, tamamen insanların insafına terkedilen dili söylemez zavallı hayvanların eziyet görmelerine, açlığa, susuzluğa terkedilmelerine, zehirlenerek saatlerce, bazen günlerce acılar içinde kıvranıp ilkelce, vahşice öldürülmelerine karşı yetkililere, kağıt üzerinde olan ve hiç uygulanmayan, ya da kısmen usulen uygulanır gibi gösterilen yasaları hatırlatmak ve bunu kamuya açıklamak.

Bu uygarlığı yapmak için mutlaka bir yerden görev almak mı gerekir? İnsan gibi insan olmak yetmiyor mu?

Bir de tüm olumsuzluklar ve baskılara karşın insan gibi insan olma sorumluluğunu uygarca ve ısrarla taşımaya çalışan Belkıs Biçer’e “*Biz eşek değiliz. Kimse senden hayvanseverlik öğrenecek değil*” diyerek kendinizce hakaret ediyorsunuz.

Hayvanseverliği öğrenme ihtiyacı olmayan kimse, insana sadece hizmet eden, bunun karşılığı olarak da olmadık eziyetleri gören ve hatta tecavüz edilen zavallı bir hayvanı aşağılamayı amaçlayan ‘**biz eşek değiliz**’ gibi bir ifade kullanır mı hiç?

Bir zamanlar televizyonda gösterilmişti. 3-4 kulübeden oluşan barınak (!) açılışını kurban keserek yapan, böylece kendi reklamını yaptığını sanan bir belediye başkanının hayvanseverliği (?) gibi birşey bu...

Sevgili Uğur Mumcu’nun unutulmaz bir sözü: Fikir sahibi olmak kolay, bilgi sahibi olmalı. Bunun için de nereden, kimden olursa olsun öğrenmek , araştırmak gerekir. Bu ayıp olmadığı gibi yaşı da yoktur.

Ben 63 yaşındayım. Herhalde bazı şeyleri öğrendim. Çeşitli kaynaklardan. Daha öğreneceğim nice şeyler var. Ama çok erdemli iki şeyi evimde hayvan bakmaya ve sokak hayvanlarını korumaya başladıktan sora öğrendim: **1- GERÇEK SEVGİ, 2- GEÇEK DOSTLUK...**

Size de tavsiye ederim.

Sevgilerle

Atilla Sönmez

Almanya